

DE VERBORGEN GESCHIEDENIS VAN DT

(Afrekening met personages)

De informatica was al zo specialistisch en oververhit geworden, dat de Secret Service terug wenste te grijpen naar het ouderwetse geheimschrift op papier. Walerik Decadt werd daarvoor aangesproken. Hij was namelijk de perfecte incarnatie van de *stille*, die ook de helft van zijn leven besteedde aan lezen. Hij vormde een combinatie van stugge NIMBY (*Not In My Backyard*), verstrooide WILF? (*What Was I Looking For?*), metroseksuele huismus die tot 's middags in kamerjassen rond baggerde, bedenkelijke vrijgezel met gealcoholiseerde levenswandel, kortom: de doctorandus die wel eens in een rondborstig huwelijk verzeilen en verzanden kon – alle ideale dekmantels. Dit alles deed zich namelijk voor in de perceptie van *Gestudeerde Jan* en *Housecooking Sally*.

Want veruit niets van dat alles was minder waar (: een zin als een geheimschrift op zichzelf). Walerik Decadt (die in gesprekken met toogfilosofen zichzelf een *religieus* noemde) zat totaal anders ineen. Maar dat wist bijna niemand. Dat mocht ook niemand weten. W.D. was een perfecte kameleon.

Hij kreeg van de SS (kunnen we ook niet helpen) drie dagen om het cryptisch schrift op poten te zetten. Walerik draalde niet en koos na enig prakkiseren voor een beproefd procedé. Iets dat pakweg het komende decennium altijd beschikbaar zou blijven, maar anderzijds toch niet meer de gillende tophitlijsten aanvoerde. Een boek. Een *longseller*, uiteraard. In elke bieb beschikbaar, zeker weten. In het Nederlands verkrijgbaar, dat stugge taaltje van de Lage Landen. Maar dat hoefde niet. Het speelde geen rol. Engels kon ook. Pakweg Duits. Dat boek was wereldwijd in een twintigtal vertalingen vlot verkrijgbaar. Boeken verzachten de zeden van de harde spionagewereld. In de goede oude traditie van *The Russia House* en *Connery/Barley*.

Geheimagent W.D., codenaam Anaconda, was na vijfendertig koppen koffie tevreden over zijn keuze. Vooral de lengte (in de ogen van slechte lezers: dikte) en het onderwerp vielen mee. Alleen de titel van het boek stond hem tegen. Die klonk eigenlijk te *geheimdienstachtig*. Maar anderzijds betrof het dan ook weer geen idioot opgeschreven detectiveboek met een simpel op te lossen moord, door de auteur van achteren naar voren geschreven, bulkend van de bladvullende dialogen en onnodige omwegjes, God beware hem. Bij nader inzien werkte de titel ook wel symbolisch. Anaconda en zijn collega's konden er al hun geheime boodschappen in kwijt. Op de lettervoorraad in het boek konden honderden

systemen en codes geënt of gerasterd worden, ongeacht de taal waarin de fictie bedreven en beschreven was.

Walerik Decadt bedacht ook enkele scenario's om medespionnen in te lichten:

- *U hebt een DT-probleem (... en dat sloeg ook ietwat op DecaDT...);*
- *Ga naar de boekhouder;*
- *Het nieuwe pak is gearriveerd;*
- *De duif valt.*

Dat was het sein voor betrokkene om op zoek te gaan naar het boek. Dat kon zich in een bibliotheek bevinden, waar Anaconda of een andere handlanger het in de leeszaal reeds had bewerkt. Hier speelde uiteraard altijd het risico van 'vreemde' ontlening. Gelukkig beschikten de grotere biebs over twee à drie exemplaren, omdat het verhaal zo'n succes had gekend. Het kon ook zijn dat het boek ergens gereedlag, eventueel rechtstreeks aan de bestemming gericht. Of het werd via de post verzonden – simpel als een duif. Er werd altijd voor een back-upexemplaar gezorgd in de gerechtelijke gebouwen, enfin: in het huis er vlak naast.

Heidi Hertekamp dwaalde rond in de deelgemeentelijke bibliotheek Coyghem. Ze had nog exact één maand de tijd om zich de vernieuwde spelling eigen te maken. Die deadline was er omdat ze zich ingeschreven had voor de provinciale preselecties van wedstrijd dictees, als aanloop tot een nationaal dictee in het parlement dat door de televisie zou worden uitgezonden. Heidi Hertekamp, fulltime jonge vrijster, was sterk voor spelling. Die Thee was kinderspel voor haar.

Nergens anders trof je meer spellingfouten aan dan in zo'n bieb: 99 % van de boeken was immers in een voorgaande of een van de oudere spellingen geschreven. Alleen de recentste boeken probeerden up-to-date te zijn, als de schrijver/uitgever zich tenminste al hadden bekeerd tot de nieuwste spelling. Het was dus een gevaarlijke omgeving voor Heidi Hertekamp. Ze kon gecontamineerd raken door foutieve woordbeelden. Toch was ze op zoek naar ontspannende lectuur: de waanzin van het spellingblokken had haar in zijn greep. Tijd voor ontspanning, zoals kleurenschilders even in zwartgeverfde spiegels plachten te staren om te bekomen van kleuren.

Ze fronste dan ook hoogst verbaasd haar wenkbrauwen toen ze in een bekende, lijvige turf hier en daar letters en woorden met potlood onderstreept zag die helemaal niet foutief waren. Zelfs nu niet, anno 20XX. Was hier een idiote

kommaneuker aan het werk geweest? Benieuwd naar deze waanzin nam Heidi het boek mee naar huis.

Ze geraakte echter nooit thuis.

‘Getverderrie,’ mompelde X. Hij zat met een DT-probleem. Toen hij de bieb binnenkwam en via de boekenruggen C-D op het leeszaaltje in boekerij Coyghem afstevende, merkte hij dat hét boek (en enige exemplaar) reeds door iemand anders uit de rekken was gehaald. De vrouw bladerde vrij lang en nieuwsgierig door de bladzijden. X zag het onheil naderen: ze stapte godverongelukt met het boek naar de uitleenbalie. Er zat niets anders op dan haar te volgen.

Walerik Decadt maakte in 't Laurentiushuis zijn zesde Rodenbach soldaat. Omdat het begon te regenen en hij bovendien in zijn jaszak nog muntgeld aantrof, dronk hij nog een zevende godendrankje.

‘Laat maar zitten,’ gebaarde patron Lionel. Dat werden er dus even later acht.

Een inktzwarte Saab naderde de deelgemeente Kooigem met grote snelheid. Hij rondde de bocht even voor het dorp en vlamde rechtdoor, voorbij de kerk. Daar stak net een kerel eerder moeizaam de straat over, komende uit 't Laurentiushuis. Een vrouw met een boek onder de arm keek om van boven haar net geopende autoportier. Een tweede man op het trottoir aan de overkant wiekte afwerend met zijn armen. De inktzwarte Saab verslond ze alle drie: eerst de overstekende kerel, dan de vrouw met het boek, daarna de man op het trottoir.

Ikzelf, schrijver dezes, was de dader. Ik zag mijn personages namelijk niet meer zitten en reed ze daarom egwoonwge in de vreneilnig. Het is verder aan de lezer om et rdaen nara ed ttile avn eht bkoe. Het kan ook zijn adt idt allse ni odpratch egbuedre avn ed *Screet Srevcie*. Nseit si nmaleijk awt eth ljkít.